

Sygn. akt II CSK 775/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z wniosku (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. przy uczestnictwie B. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. i G. M. R. o wpis w dziale IV Kw (...), na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 maja 2017 r., na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania G. M. R. od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 13 czerwca 2016 r., sygn. akt III Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestniczki G. M. R. od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 13 czerwca 2016 r., sygn. akt III Ca (...) Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001, III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7 - 8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przesłanka ta jednak nie zachodzi w tej sprawie.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ., z dnia

26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ., z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, nie publ.).

Według skarżącej potrzeba wykładni przepisów prawa zachodzi odnośnie do art. 95 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe oraz art. 195 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o Funduszach inwestycyjnych, a w szczególności wykładni wymaga kwestia wzajemnej relacji powyższych przepisów, wobec powstałych rozbieżności w orzecznictwie.

W skardze kasacyjnej zarzuciła naruszenie prawa materialnego, tj. art. 95 ust. 4 - 5 ustawy Prawo bankowe i art. 195 ust. 1 ustawy o Funduszach inwestycyjnych, przez przyjęcie, że przepis ten w sposób wyłączny i zupełny określa podstawę do dokonania wpisu zmiany wierzyciela hipotecznego w księdze wieczystej, także w odniesieniu do sytuacji zbycia wierzytelności bankowej zabezpieczonej hipoteką. Ponadto zarzuciła naruszenie art. 626² § 3 k.p.c. art. 628⁸ § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 626⁹ k.p.c., przez niezasadne uznanie załączonych do wniosku wszystkich dokumentów uzasadniających wpis, co skutkowało uwzględnieniem wniosku o wpis.

Podnoszone przez skarżącą we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wątpliwości co do wykładni wskazanych przepisów były już przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego. Mianowicie m.in. w postanowieniach z dnia 7 listopada 2014 r., IV CSK 102/14, IV CSK 103/14 oraz IV CSK 131/14 (nie publ.), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że w obecnym stanie prawnym (tj. po uchyleniu 13 stycznia 2009 r. art. 92c ustawy - Prawo bankowe) wniosek funduszu sekurytyzacyjnego o wpis zmiany wierzyciela hipotecznego może być uwzględniony, jeżeli do wniosku zostanie dołączony odpowiedni wyciąg z ksiąg rachunkowych spełniający wymagania przewidziane w art. 195 ust. 1 ustawy o Funduszach inwestycyjnych. Zatem przepis art. 195 ust. 1 ustawy o Funduszach inwestycyjnych ma charakter szczególny w stosunku do art. 95 ust. 4 i 5 – Prawo bankowe. Nie jest wymagane też przedstawienie sądowi wieczysto-księgowemu umowy przelewu wierzytelności hipotecznej, a ponadto do dokonania takiej cesji wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego nie jest już wymagana zgody dłużnika kredytowego banku i związku z tym ma w takim przypadku zastosowanie

ogólna reguła wyrażona w art. 509 k.c. Kontynuacją tej linii orzeczniczej jest także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2017 r., V CSK 503/16 (nie publ.).

Zatem nie można uznać, iż w sprawie istnieje potrzeba wykładni wskazanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej przepisów, jako wywołujących rozbieżności w orzecznictwie w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.